

“मीठे बच्चे- तिमी अहिले पुजारीबाट पूज्य बनिरहेका छौं, पूज्य बाबा आउनु भएको छ तिमीलाई आफू समान पूज्य बनाउन।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको मनमा कुनचाहिँ दृढ विश्वास छ?

उत्तर:- तिमीहरूलाई दृढ विश्वास छ- जीवन छँदै बाबासँग पूरा वर्सा लिएरै छोड्छौं। बाबाको यादमा यो पुरानो शरीर छोडेर बाबासँगै जान्छौं। बाबाले हामीलाई घर जाने सहज मार्ग बताइरहनु भएको छ।

गीत:- ओम् नमो शिवाय....

ओम् शान्ति। ओम् शान्ति त धेरै मनुष्यले भनिरहन्छन्। बच्चाहरूले पनि भन्छन्, ओम् शान्ति। भित्र जुन आत्मा छ- त्यसले भन्छ ओम् शान्ति। तर आत्माहरूले त यथार्थ रीतिले आफूलाई चिन्दैनन्, न बाबालाई चिन्छन्। पुकार्छन् तर बाबा भन्नुहुन्छ- म जो हुँ, जस्तो छु यथार्थ रीतिले मलाई कसैले जानेका छैनन्। तिमी स्वयंले पनि आफूलाई चिन्दैनथ्यौ- म को हुँ, कहाँबाट आएको हुँ। आत्मा त पुरुष हो नि। बच्चा हो। पिता हुनुहुन्छ परमात्मा। त्यसैले आत्माहरू आपसमा भाइ-भाइ भए। फेरि शरीरमा आएपछि कसैलाई पुरुष, कसैलाई स्त्री भनिन्छ। तर यथार्थमा आत्मा के हो, यो कुरा कुनै पनि मनुष्य मात्रले जानेका छैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यो ज्ञान मिल्छ जुन फेरि तिमीले साथमा लैजान्छौ। त्यहाँ यो ज्ञान हुन्छ- म आत्मा हुँ, यो पुरानो शरीर छोडेर अर्को लिन्छु। आत्माको पहिचान साथमा लैजान्छन्। पहिला त आत्मालाई नै चिन्दैनथ्यौ। मैले कहिलेदेखि पार्ट खेलिरहेको छु, केही पनि जान्दैनथ्यौ। अहिलेसम्म पनि कतिले आफूलाई पूरा चिन्दैनन्। मोटो रूपमा जानेका छन् र मोटो मूर्ति (लिंग) रूपको नै याद गर्छन्। म आत्मा बिन्दु हुँ। बाबा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ, त्यस रूपमा याद गर्ने धेरै कम हुन्छन्। नम्बरवार बुद्धि हुन्छ नि। कतिले त राम्रो बुझेर अरूलाई पनि बुझाउन लाग्छन्। तिमीले सम्झाउँछौ- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु छ। उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। मनुष्यलाई आत्माकै पहिचान छैन, त्यसैले पहिला त त्यो पनि सम्झाउनु पर्छ। आफूलाई आत्मा हुँ भन्ने निश्चय गरेपछि बाबालाई पनि चिन्न सक्छन्। आत्मालाई नै पहिचान गर्दैनन् भने बाबालाई पनि पूरा चिन्न सक्दैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी आत्मा बिन्दु हौं। यति सानो आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट छ, यो पनि तिमीले सम्झाउनु पर्छ। नत्र त केवल ज्ञान धेरै राम्रो छ, भगवानसँग मिल्ने मार्ग धेरै राम्रो बताउँछन् भनिदिन्छन्। तर म को हुँ, बाबा को हुनुहुन्छ, यो जानेका छैनन्। केवल राम्रो-राम्रो भनिदिन्छन्। कतिले त फेरि यसो पनि भन्छन्- यिनले त नास्तिक बनाइदिन्छन्। तिमीलाई थाहा छ- ज्ञानको समझ कसैमा पनि छैन। तिमीले सम्झाउँछौ- अहिले हामी पूज्य बनिरहेका छौं। हामीले कसैको पूजा गर्दैनौं किनकि जो सबैका पूज्य उच्च भन्दा उच्च भगवान हुनुहुन्छ, उहाँका हामी सन्तान हौं। उहाँ हुनुहुन्छ नै पूज्य पिताश्री। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- पिताश्रीले हामीलाई आफ्नो बनाएर पढाइरहनु भएको छ। उच्च भन्दा उच्च, पूज्य एउटै हुनुहुन्छ। उहाँले सिवाय अरु कसैले पूज्य बनाउन सक्दैन। पुजारीले अवश्य पनि पुजारी नै बनाउँछ। दुनियाँमा सबै पुजारी छन्। तिमीलाई अहिले पूज्य बाबा मिल्नु भएको छ, जसले आफू समान बनाइरहनु भएको छ। उहाँले तिमीबाट पूजा छुटाइदिनु भयो। आफूसँग लैजानुहुन्छ। यो फोहोरी दुनियाँ हो। यो हो नै मृत्युलोक। भक्ति सुरु नै तब हुन्छ जब रावण राज्य हुन्छ। पूज्यबाट पुजारी बन्छन्। फेरि पुजारीबाट पूज्य बनाउनको लागि बाबा आउनु पर्छ। अहिले तिमी पूज्य देवता बनिरहेका छौ। आत्माले शरीरद्वारा पार्ट खेल्छ। अहिले बाबाले हामीलाई पूज्य देवता बनाइरहनु भएको छ, आत्मालाई पवित्र बनाउनको लागि। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई युक्ति दिइएको छ- बाबालाई याद गर्नाले तिमी पुजारीबाट पूज्य बन्छौ किनकि उहाँ बाबा सबैका पूज्य हुनुहुन्छ। जो आधाकल्प पुजारी बन्छन्, उनै फेरि आधाकल्प पूज्य बन्छन्। यो पनि ड्रामामा पार्ट छ। ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई कसैले पनि जानेका छैनन्। अहिले बाबाद्वारा तिमी बच्चाहरूलाई थाहा भएको छ र अरूलाई पनि सम्झाउँछौ। सबैभन्दा पहिला मुख्य कुरा यो सम्झाउनु छ- आफूलाई आत्मा बिन्दु सम्झ। आत्माका पिता उहाँ निराकार हुनुहुन्छ, उहाँ ज्ञानको सागरले नै आएर पढाउनु हुन्छ। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ। बाबा आउनु हुन्छ एकपटक। उहाँलाई चिनिन्छ पनि एकपटक। आउनु हुन्छ नै एकै पटक संगमयुगमा। आएर पुरानो पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनु हुन्छ। अहिले ड्रामा योजना अनुसार बाबा आउनु भएको छ। कुनै नयाँ कुरा होइन। कल्प-कल्प यसरी नै आउँछ। एक सेकेण्ड पनि अघि-पछि हुन सक्दैन। तिमी बच्चाहरूका दिलमा सही लाग्छ- बाबाले हामी

आत्माहरूलाई सच्चा ज्ञान दिइरहनु भएको छ, फेरि कल्पपछि पनि बाबा आउनु पर्छ। बाबाद्वारा यस समयमा जे जानेका छौं त्यो फेरि कल्पपछि जान्ने छौं। यो पनि जानेका छौं- अब पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ फेरि हामी सत्ययुगमा आएर आफ्नो पार्ट खेल्छौं। सत्ययुगी स्वर्गवासी बन्छौं। यो त बुद्धिमा याद छ नि। याद रहयो भने खुसी पनि हुन्छ। विद्यार्थी जीवन हो नि। हामीले स्वर्गवासी बन्नको लागि पढिरहेका छौं। यो खुसी स्थायी रहनु पर्छ, जबसम्म पढाइ पूरा हुँदैन। बाबाले सम्झाइरहनु हुन्छ- विनाशको लागि सामग्री पूरा भएपछि पढाइ पूरा हुन्छ। फेरि तिमीले सम्झन्छौ- आगो अवश्य लाग्छ। तयारी त भइरहन्छ नि। एक आपसमा कति तातिरहन्छन्। चारैतिर विभिन्न प्रकारका सेनाहरू छन्। सबै लड्नको लागि तयार भइरहन्छन्। कुनै न कुनै यस्तो अड्को थाप्छन् जसबाट अवश्य लडाईं हुन्छ। कल्प पहिला जस्तै लडाईं त अवश्य पनि हुनु नै छ। तिमी बच्चाहरूले देख्ने छौ। पहिला पनि बच्चाहरूले देखेका छौ- एक सानो झिल्कोबाट पनि कत्रो लडाईं भएको थियो। एक अर्कालाई धम्क्याइरहन्छन्- यसो गर नत्र हामीले यो बम छोड्नु पर्ने हुन्छ। मृत्यु सामुन्ने आएपछि फेरि नपड्काइरहन सक्दैनन्। पहिला पनि लडाईं हुँदा बम प्रयोग गरेका थिए। भावी थियो नि। अहिले त हजारौं बमहरू छन्।

तिमी बच्चाहरूले यो अवश्य सम्झाउनु पर्छ- अहिले बाबा आउनु भएको छ, सबैलाई फर्काएर लैजान। सबैले पुकारिरहेका छन्, हे पतित-पावन आउनुहोस्। यस फोहोरी दुनियाँबाट हामीलाई पावन दुनियाँमा लैजानुहोस्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- पावन दुनियाँ दुई वटा छन्- मुक्ति र जीवनमुक्ति। सबै आत्माहरू पवित्र बनेर मुक्तिधाम जान्छन्। यो दुःखधाम जसलाई मृत्युलोक भनिन्छ, यसको विनाश हुन्छ। पहिला अमरलोक थियो, फेरि चक्कर लगाएर अब मृत्युलोकमा आएका छौ। फेरि अमरलोकको स्थापना हुन्छ। त्यहाँ कसैको अकालमा मृत्यु हुँदैन। त्यसैले अमरलोक भनिन्छ। हुन त शास्त्रहरूमा पनि शब्द छन्, तर यथार्थ रीतिले कसैले पनि बुझ्दैनन्। यो पनि तिमीले जानेका छौ- अहिले बाबा आउनु भएको छ। मृत्युलोकको विनाश हुनु नै छ। यो १०० प्रतिशत निश्चित छ। बाबाले सम्झाइरहनु भएको छ- आफ्नो आत्मालाई योगबलबाट पवित्र बनाऊ। मलाई याद गरौं भने विकर्म विनाश हुन्छ। तर यो पनि बच्चाहरूले याद गर्न सक्दैनन्। बाबाद्वारा वर्सा अर्थात् राजाई लिन त मेहनत गर्नुपर्छ नि। जति हुन सक्छ यादमा रहनु पर्छ। आफैँलाई हेर्नु छ- कति समय म यादमा रहन्छु र कतिलाई याद दिलाउँछु? मनमनाभव, यसलाई मन्त्र पनि नभनौं, यो हो बाबाको याद। देह-अभिमानलाई छोडिदिनु छ। तिमी आत्मा हो, यो तिम्रो रथ हो, यसद्वारा तिमीले कति काम गर्छौ। सत्ययुगमा तिमीले देवी-देवता बनेर कसरी राज्य गर्छौ फेरि तिमीले यो अनुभव गर्छौ। त्यतिबेला त प्राक्तिकलमा आत्म-अभिमानि रहन्छौ। आत्माले भन्छ- मेरो यो शरीर बुढो भयो, यसलाई छोडेर नयाँ लिन्छु। दुःखको कुरा हुँदैन। यहाँ त शरीर नछुटोस् भनेर त्यसको लागि डाक्टरको औषधि आदि गर्ने कति मेहनत गर्छन्। तिमी बच्चाहरूले बिमारी आदि पर्दा पनि पुरानो शरीरदेखि कहिल्यै दिक्क हुनु हुँदैन किनकि तिमीले जानेका छौ- यस शरीरमा रहेर नै बाबाद्वारा वर्सा प्राप्त गर्नु छ। शिवबाबाको यादद्वारा नै पवित्र बन्छौ। यही हो मेहनत। तर सबैभन्दा पहिला त आत्मालाई नै जान्नुपर्छ। तिम्रो यादको यात्रा नै मुख्य हो। यादमा रहँदै फेरि हामी जान्छौं मूल वतनमा। जहाँका हामी निवासी हौं, त्यही हाम्रो शान्तिधाम हो। शान्तिधाम, सुखधामलाई तिमीले नै जानेका छौ र याद गर्छौ। अरु कसैले जानेका छैनन्। जसले कल्प पहिला बाबाद्वारा वर्सा लिएको थियो, उसैले लिन्छ।

मुख्य हो यादको यात्रा। भक्तिमार्गका यात्राहरू अब समाप्त हुन्छन्। भक्तिमार्ग नै समाप्त हुन्छ। भक्तिमार्ग के हो? जब ज्ञान हुन्छ तब बुझ्छन्। भक्तिबाट भगवानसँग भेटिन्छ भन्ने सम्झन्छन्। भक्तिको फल के मिल्छ? केही पनि थाहा छैन। तिमी बच्चाहरूले अहिले जानेका छौ- बाबाले बच्चाहरूलाई अवश्य पनि स्वर्गको बादशाहीको वर्सा दिनुहुन्छ। सबैलाई वर्सा दिनुभएको थियो, यथा राजा रानी तथा प्रजा सबै स्वर्गवासी थिए। बाबा भन्नुहुन्छ- ५००० वर्ष पहिला पनि तिमीलाई स्वर्गवासी बनाएको थिएँ। अब फेरि तिमीलाई स्वर्गवासी बनाउँछु। फेरि तिमीले यस्ता ८४ जन्म लिन्छौ। यो बुद्धिमा याद रहनु पर्छ, बिसिनु हुँदैन। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको जुन ज्ञान बाबासँग छ त्यो बच्चाहरूको बुद्धिमा आउँछ। हामीले कसरी ८४ जन्म लिन्छौं, अहिले फेरि बाबाद्वारा वर्सा लिन्छौं, अनेक पटक बाबाद्वारा वर्सा लिएका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- जसरी लिएका थियौ फेरि लेऊ। बाबाले त सबैलाई पढाइरहनु हुन्छ। देवी गुण धारण गर्नको लागि पनि सावधानी मिलिरहन्छ। आफ्नो जाँच गर्नको लागि साक्षी भएर हेर्नुपर्छ- मैले कहाँसम्म पुरुषार्थ गर्छु, कतिले सम्झन्छन्- मैले धेरै राम्रो पुरुषार्थ गरिरहेको छु। भगवान बाबा आउनु भएको छ भन्ने सबैलाई थाहा होस्, यसको लागि प्रदर्शनी आदिको प्रबन्ध गरिरहन्छु। बिचरा मनुष्यहरू सबै घोर निद्रामा सुतेका छन्। ज्ञानको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। त्यसैले भक्तिलाई नै उच्च

सम्झन्छन्। पहिला तिमीमा पनि कुनै ज्ञान थियो र? अहिले तिमीलाई थाहा भएको छ। ज्ञानका सागर बाबा नै हुनुहुन्छ। उहाँले नै भक्तिको फल दिनुहुन्छ। जसले धेरै भक्ति गरेका छन्, उनैलाई धेरै फल मिल्छ। उनीहरूले नै उच्च पद पाउनको लागि राम्ररी पढ्छन्। यी कति मीठा-मीठा कुरा छन्। वृद्ध माता आदिको लागि पनि धेरै सहज बनाएर सम्झाउनु हुन्छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ भगवान शिव। शिव परमात्मा ए नमः भनिन्छ, उहाँले भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्यौं भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छन्। अरू कुनै कष्ट दिनुहुन्न। पछि गएर शिवबाबालाई पनि याद गर्न थाल्छन्। वर्सा त लिनु नै छ, जीवन छँदै बाबाद्वारा वर्सा लिएरै छोड्छन्। शिवबाबाको यादमा शरीर छोडे भने त्यही संस्कार लिएर जान्छन्। स्वर्गमा अवश्य आउँछन्, जति योग गर्छन् त्यति फल मिल्छ। मूल कुरा हो— जति हुन सक्छ हिंदा-डुल्दा यादमा रहनु छ। आफ्नो शिरबाट बोझ उतार्नु छ, केवल याद गर। बाबाले अरू कुनै मेहनत दिनुहुन्न। जान्नुहुन्छ— आधाकल्पदेखि बच्चाहरूले कष्ट भोगेका छन्। म अहिले आएको छु, तिमीलाई सहज मार्ग बताउन। वर्सा लिनको लागि केवल बाबालाई याद गर। गर्न त पहिला पनि याद गर्थ्यौं तर कुनै ज्ञान थिएन। अहिले बाबाले ज्ञान दिनुभएको छ— यस रीतिबाट मलाई याद गर्नाले तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। हुन त दुनियाँमा धेरैले शिवको भक्ति गर्छन्, धेरै याद गर्छन् तर पहिचान हुँदैन। यतिबेला बाबाले स्वयं आएर ज्ञान दिनुहुन्छ— मलाई याद गर। अहिले तिमीले सम्झन्छौ— मैले राम्ररी जान्दछु। तिमीले भन्छौ— हामी जान्छौ बापदादाको पासमा। बाबाले यो भागीरथ लिनुभएको छ, भागीरथ पनि प्रख्यात छ, बसेर यिनीद्वारा ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। यो पार्ट पनि ड्रामामा छ। कल्प-कल्प यस भाग्यशाली रथमा आउनु हुन्छ। तिमीले जानेका छौ— यिनी तिनै हुन् जसलाई श्यामसुन्दर भन्छन्। यो पनि तिमीले जानेका छौ। मनुष्यहरूले फेरि अर्जुन नाम राखिदिएका छन्। अहिले बाबाले यथार्थ कुरा सम्झाउनु हुन्छ— ब्रह्मा नै विष्णु, विष्णु नै ब्रह्मा कसरी बन्छन्। बच्चाहरूमा अहिले ज्ञान छ— हामी ब्रह्मापुरीका हौं फेरि विष्णुपुरीका बन्छौं। विष्णुपुरीबाट ब्रह्मापुरीमा आउनमा ८४ जन्म लाग्छ। यो पनि अनेक पटक सम्झाएको छु, जो तिमीले फेरि सुन्छौ। आत्मालाई अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— केवल म एकलाई याद गर्यौं भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। त्यसैले तिमीलाई खुसी पनि हुन्छ। यो एक अन्तिम जन्म पवित्र बन्नाले हामी पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छौं। त्यसैले किन पवित्र नबन्ने? हामी एकै पिताका सन्तान ब्रह्माकुमार-कुमारी हौं, फेरि पनि त्यो दैहिक वृत्ति परिवर्तन गर्न समय लाग्छ। बिस्तारै-बिस्तारै अन्त्यमा कर्मातीत अवस्था हुन्छ। यतिबेला कसैको पनि कर्मातीत अवस्था हुन असम्भव छ। कर्मातीत अवस्था भएपछि त यो शरीर पनि रहँदैन, यसलाई छोड्नुपर्छ, लडाईं लाग्छ। एक बाबाको मात्रै याद रहोस्, यसमा मेहनत छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) साक्षी भएर आफूलाई हेर्नु छ— मैले कहाँसम्म पुरुषार्थ गर्छु? हिंदा-डुल्दा, कर्म गर्दा कति समय बाबाको यादमा रहन्छु?

२) यस शरीरदेखि कहिल्यै पनि दिक्क हुनु हुँदैन। यस शरीरमा रहेर नै बाबाद्वारा वर्सा प्राप्त गर्नु छ। स्वर्गवासी बन्नको लागि यो जीवनमा पूरा पढाइ पढ्नु छ।

वरदानः— मास्टर रचयिताको स्टेजद्वारा आपद-विपदमा पनि मनोरञ्जनको अनुभव गर्ने सम्पूर्ण योगी भव
मास्टर रचयिताको स्टेजमा स्थित रहनाले ठूलोभन्दा ठूलो आपद-विपद पनि एक मनोरञ्जनको दृश्य अनुभव हुन्छ। जसरी महाविनाशको आपद-विपदलाई पनि स्वर्गको गेट खुल्ने साधन बताउँछौ, त्यस्तै कुनै पनि प्रकारको सानो-ठूलो समस्या वा आपद-विपद मनोरञ्जनको रूप देखियोस्, हाय-हायको बदला 'ओहो' शब्द निस्कियोस्, दुःख पनि सुखको रूपमा अनुभव होस्। दुःख-सुखको ज्ञान भएर पनि त्यसको प्रभाव नपरोस्, दुःखपछि नै सुखको दिन आउने सम्झ, तब भनिन्छ सम्पूर्ण योगी।

स्लोगनः— दिलतख्तलाई छोडेर साधारण संकल्प गर्नु अर्थात् धरतीमा पाउ राख्नु हो।

